

OZVĚNY Z ORATOŘE 1/2025

Obsah

MAJÁKOVSKÁ VÝTVARKA.....	3
JEŽCI MEZI NÁMI.....	5
DĚLÁME TO UŽ 20 LET	7
PROCHÁZKA V LESE.....	8
NOVÉ TANEČNÍ ZAČÁTKY NA MAJÁKU	10
MÝCH TĚŽKÝCH 75 DNÍ (DEN 20.).....	11
LEDEN 2025 S DONEM BOSKEM NA POBOČCE MĚSTO	12
MLADÍ EXTERNISTÉ SE PŘEDSTAVUJÍ	14
SHOW DANCE - NAŠE ODHODLÁNÍ	17
PŘÍBĚH DÍTĚTE ZE SÍDLIŠTĚ ŠUMBARK	18
OSLAVA DON BOSKA NA MAJÁKU.....	22
JAK JSEM STUDOVAL TRENÉRSKOU I. TŘÍDU	24
STRENNÁ 2025 – HESLO RODINY DON BOSKA	26

MAJÁKOVSKÁ VÝTVARKA

Skončila doba vánoční, dětem skončily prázdniny a znovu se vracejí do školy, aby ještě do pololetí opravily známky, které od začátku školního roku dostaly a mohly se pochlubit těmi nejlepšími výsledky dosaženými ve škole.

Tak jak dětem po vánočních prázdninách začala škola, tak i na naší pobočce Maják v Havířově – Šumbarku znovu začaly kroužky – volnočasové aktivity. Už o prázdninách volali rodiče dětí, kdy bude naše středisko otevřeno, že se jejich děti doma nudí a po Majáku se jim stýská. Konečně se děti dočkaly.

Hned první den po vánočních prázdninách byla hojná účast. Jelikož bylo 6. ledna, svátek Tříkrálový, začali jsme s dětmi kroužky modlitbou a písničkou My tři králové jdeme k vám..... Poté se děti rozdělily do svých kroužků.

Jmenuji se Jana a na pobočce Maják pracuji již osmým rokem a zažívám s dětmi v kroužcích krásné chvíle. V letošním roce mám na starosti deset výtvarných kroužků. Jsou to Malovánky už pro ty nejmenší děti, které navštěvují mateřskou školu a první stupeň základní školy a kroužky Veselá pastelka pro ty větší děti, které navštěvují základní školu.

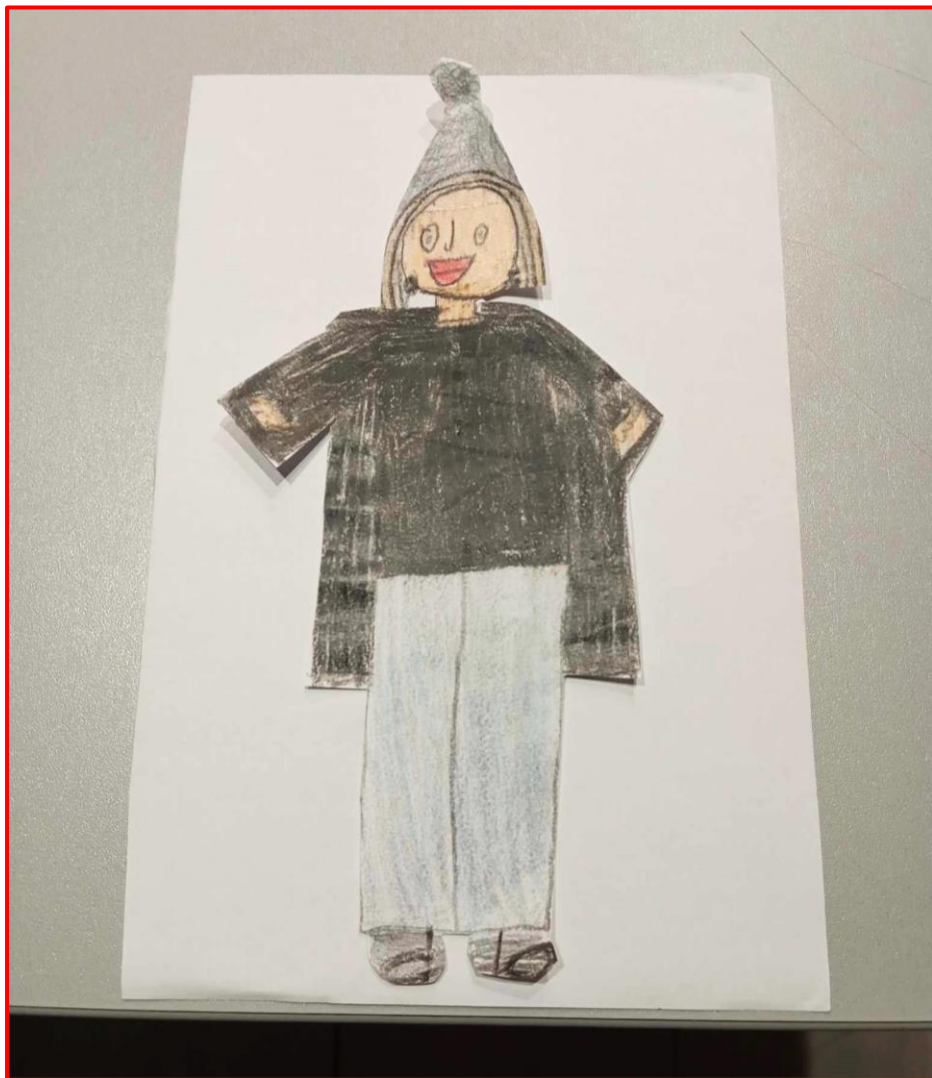
V kroužku Malovánek se některé děti teprve učí správně držet pastelku v ruce při kreslení, učí se poznávat barvy, pak správně vybarvovat, nepřetahovat a hlavně správně volit barvy. Již dnes je vidět, že se hodně naučily. Mají radost, když za vybarvený obrázek dostanou sladkou odměnu. Obrázky si pak mohou vzít domů pro rodiče a pochlubit se jak jsou šikovné.

V kroužku Veselá pastelka už děti kreslí samy dle předlohy nebo dle vlastní fantazie. Každý měsíc se snažím s dětmi něco vyrobit. Na podzim to byly adventní věnečky, na vánoce svícný a baňky. Naposledy jsme s dětmi vyráběli sněhuláky.

Výtvarné kroužky děti baví. Děti se v kroužcích zdokonalují, rozvíjejí svou vlastní fantazii, učí se trpělivosti, samostatnosti, ale i práci v kolektivu a poznávají nové kamarády. Mají radost z každé věci, kterou si sami vyrobí a mohou se s ní doma pochlubit.

A zde je obrázek, jak mě nakreslil jeden chlapec ze třetí třídy. Musím říct, že mě krásně namaloval, vystihnul mě i barevně, věci, které nejčastěji nosím, no prostě jsem to celá já -

- Jana z Majáku.

JEŽCI MEZI NÁMI

Jsem češtinářka. Mám ráda metafory. Ráda si věci zjednodušuju a přirovnávám neznámé ke známému, složité k jednoduchému, psychické k fyzickému, neobyčejné k obyčejnému.

Kdysi dávno, když jsem ještě chodila do spolča (společenství mladých, kdyby někdo nevěděl), tak jsem vytvořila jednu karikaturu. Už je to celé desetiletí zpátky, takže opravdu dávno. Nakreslila jsem naši tehdejší spolčáckou skupinku, každého jsem si představila jako nějaké zvíře, které mi nejvíce připomínal, ať už vzhledově nebo svou povahovou. Vznikla z toho opravdu pestrá skladba hodně podivné zoo, kde nechyběla žirafa, surikata, kůň, lev, papoušek i myš a mnoho dalších... Netuším, proč jsem ho tehdy nakreslila, ale nejspíš jen z nudy a recese, protože v té době už jsem nechodila do spolča kvůli nějakému duchovnímu obohacení, ale čistě proto, že jsem se bavila lidmi, kteří tam chodili se mnou, a jejich názory. Bylo mi 15, co byste chtěli... Dodnes mám ale ten obrázek schovaný.

Proč o tom ale píšu. Představovat si lidi jako zvířátka je nejspíš přirozené a běžné. Jistě i vy máte kolem sebe spoustu medvídků, kočiček, broučků a berušek, statečných lvů i mazaných lišek. Některé potřebujete chránit, jiní zase chrání vás. Ale víte že máme kolem sebe taky spoustu ježků? Určitě ano, těch si nejde nevšimnout. Jejich bodliny, které vystrkují a kterými nás popichují, nejdou přehlédnout. Možná vám právě teď vytanul na mysli nějaký takový ježek. Člověk, který vás stále jen bodá a popichuje, možná dlouho a nenápadně, pomalinku, možná taky jen krátce, ale za to intenzivně. Každý takové máme. Kdysi jsem si říkala, proč zrovna já musím mít kolem sebe takové lidi, vždyť to ničemu neprospívá. Akorát se ve mě hromadil vztek a pokaždé, když jsem se s daným člověkem měla potkat, byla jsem už dopředu preventivně našťvaná. Ale v minulém roce jsem konečně pochopila, jak moc můžou být taková ježci užiteční. Byla jsem na supervizi a zrovna jsem si stěžovala na někoho, kdo mi opravdu dlouhou dobu jen ubližoval, a dostala jsem odpověď, která mi naprosto změnila život: Nech ježkovi svobodu být ježkem. My přece taky chceme být ve všem svobodní, rozhodovat se podle sebe, chovat se tak, jak

chceme my. Tak nechme stejnou svobodu i ostatním lidem. Pokud chce být ježek ježkem, tak mu to neber. A spíš se dívej na to, co to říká o tobě. Proč tě zrovna tahle jeho bodlinka tak bolí, když jiného ne?

To mi naprosto převrátilo mé dosavadní myšlení naruby. A opravdu, dozvěděla jsem se o sobě za tu dobu tolik věcí, jako snad do této doby ne. Naučila jsem se přemýšlet nad ježky a jejich bodlinami, které ukazují na moje slabá a bolavá místa. Naučila jsem se znovu uvažovat, zpochybňovat některá svoje přesvědčení, zbavila jsem se dalších předsudků. Když jsem se konečně přestala snažit ježky měnit podle sebe, myslím, že jsem je začala i chápat a lépe s nimi vycházet. A hlavně zmizel ten hluboko zakořeněný vztek. Protože najednou už jsem si dokázala jejich chování a bodliny nebrat osobně, je to přece jen jejich práce.

Nechte si kromě berušek a medvídků ve svém životě místo i pro ježky. Svět by byl bez nich zase o něco méně pestrý. Mají tu své nezastupitelné místo.

Anička

DĚLÁME TO UŽ 20 LET

Přesně tak, letos už je to dvacátý rok, kdy pořádáme Vánoční turnaj rodinných dvojic ve stolním tenise. Samozřejmě do toho nepočítáme covidovou pauzu, kdy se turnaje neuskutečnili. Letos jsme turnaj naplánovali na sobotu 21. prosince 2024.

Tento turnaj je velice oblíben jak mezi amatérskými hráči, tak mezi profesionály. Vždyť nejednou na turnaj přijeli hráči jako Tamara Tomanová s tatínkem nebo třeba Jirka Martínko taky s tátou. A to jsou top hráči u nás. A proto se na turnaj musí účastníci přihlásit z kapacitních důvodů dopředu, protože máme jen 24 míst. A i letos bylo plno. Na tomto turnaji je skvělé, že se zde setkávají různé generace a utužují tím rodinná pouta. Turnaj je spíše odreagováním před Vánoci, než honem za co nejlepším výsledkem. I přesto mají šanci na úspěch jak kvalitnější dvojice, tak úplní amatéři, protože systém turnaje to umožňuje. Kromě samotného hraní je připraven doprovodný program plný týmových úkolů, se kterými nám pomáhají naši dobrovolníci. V těchto úkolech si dvojice mohou vysoutěžit lístky do tomboly, která se losuje přibližně v půlce turnaje. Za ty roky nám dokonce i sami účastníci začali nosit odměny do tomboly, za což jim patří velký dík. V tombole bývají většinou zábavné věci, takže můžete vyhrát třeba toaleták, který se po vánocích bude určitě hodit. Samozřejmě je bufet u Sněhuláka, který nabízí kromě klasických pochutin a pití dokonce i kuřecí řízky s bramborovým salátem, které vždy velice rychle zmizí. Samotný systém turnaje je udělán tak, že v prvním kole hrají všichni dohromady ve tříčlenných skupinách a po prvním kole se turnaj rozdělí na tři kategorie, které se hrají vyřazovacím způsobem. V té nejlepší proti sobě hrají dvojice, které byly v prvním kole na prvních místech, střední kategorie patří dvojicím na druhých místech a třetí kategorie patří dvojicím, které skončily v prvním kole poslední. Samozřejmě ve všech třech kategoriích se hraje o ceny pro tři nejlepší dvojice. Dvojice, které proti sobě hrají, nejprve odehrají společnou čtyřhru a pak si zahrají dvouhry do třetího vítězného bodu pro dvojici.

Co říci závěrem. Ať se tomuto turnaji i nadále daří tak jako doposud a věříme, že před sebou máme dalších 20 let pokračování tohoto velice oblíbeného turnaje.

Všichni vítězové 20. ročníku Vánočního turnaje rodinných dvojic

PROCHÁZKA V LESE

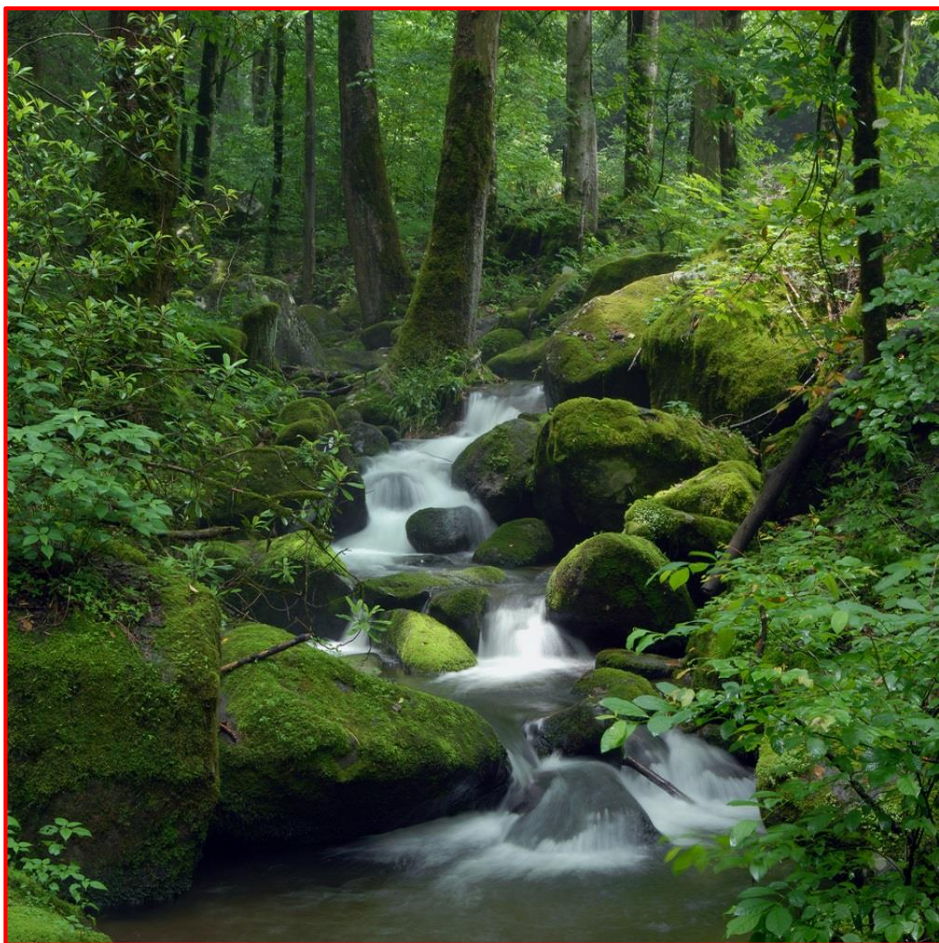
Procházka v lese, pohyb, čerstvý vzduch, uklidňující zeleň. To vše mi snižuje hladinu stresu, čistí hlavu. Tělu dělá radost, když se může trochu hýbat a nemusí se chvilku zatěžovat zbytečnostími a starostmi. Právě to, že chvilku můžu žít jen daným okamžikem, nepřemýšlet nad minulostí nebo budoucností, ale prostě jen být, mi dělá moc dobře.

„Opadané listí mi šustí pod nohama, tu a tam trsy trávy a kvetoucí divoké kapradí, ve vzduchu je cítit svěží vůně přírody, deště a hub. Ve větvích nade mnou pospíchá veverka za svými oříšky, v keři nedaleko štěbetá vrabčí rodinka a z dálky se ozývá datlovo tukaní do

kůry stromu. O pár kroků dál bublá potůček, který se prodírá mechem a křovím, přeskakuje kameny a zase mizí v houští...”

Vypravit se do lesa zkrátka znamená udělat něco pro své zdraví. Abyste léčivé síly přírody využili co nejlépe, zkuste se chvíli zastavit a vnímat ji všemi smysly. Vdechněte vůni listí, nechte se okouzlit barvami, zaposlouchejte se do šumění přírody. Vychutnejte si zkrátka setkání s přírodou, co nejvíce to jde a nenechte se odradit ani špatným počasím. Uvidíte, že se vám za vaši pozornost bohatě odmění!

Pavel Toman

NOVÉ TANEČNÍ ZAČÁTKY NA MAJÁKU

Ve středisku pracuji již 7 let. Vždy jsem měla na starosti kroužky týkající se deskových a pohybových her, ale poslední dobou také moderní tance a romské tance, které se stále udržují na naší pobočce.

Jelikož nám slečny, které zde mnoho let tančily a vystupovaly za pobočku Maják, vyrostly a už šli svou cestou, taneční kroužky jsem dostala na starost já. Začala jsem tedy od samého začátku s mnohem mladšími dětmi, které mají ale také mnoho tanečního nadání.

Kroužek moderních tanců i romských tanců momentálně navštěvují děti od 1. třídy základní školy. Taneční kroužky navštěvují převážně děvčata, ale také se sem tam objeví chlapci.

V tanečních kroužcích začínáme od základů. Na začátku hodiny máme vždy rozcvičku, kterou si může připravit i jedno ze starších dětí. Následně se dětem ukáže taneční krok a poté se ho snažíme s dětmi naučit společně. Taneční krok trénujeme do té doby, až ho všechny děti umí. V dalších hodinách se přidá další taneční krok a trénujeme sehranost mezi dětmi. Děti se také snaží spolupracovat a jsou velmi aktivní, což znamená, že se snaží také vymyslet taneční kroky, které by se mohly zapojit do taneční sestavy.

Jak děvčata tak také chlapci jsou velmi šikovní a nápadití. Víím, že cesta bude dlouhá k tomu, aby to mělo nějakou úroveň pro vystoupení, ale věřím, že vzhledem k jejich nadání to společně zvládneme a už brzy ukážou svůj talent i veřejnosti 😊

Nikol

MÝCH TĚŽKÝCH 75 DNÍ (DEN 20.)

HARD 75 nebo-li #75hardchallenge je americká výzva, která nyní získává obrovskou popularitu na různých internetových platformách. Podstatou výzvy je dodržování pěti základních pravidel:

1. Dva tréninky po 45 minutách, z nichž jeden musí být venku.
2. Vypít 2,5 – 3 litry vody denně.
3. Dodržovat správnou vyváženou stravu, bez alkoholu a fast foodu.
4. Přečíst alespoň 10 stran knihy, která není beletrií.
5. Vše to natáčet a sdílet na svých sociálních sítích.

Pokud porušíte některé z těchto pravidel, vracíte se zpět na začátek, na první den.

Už mám za sebou 20 takových těžkých dnů a chci se s vámi podělit o své dojmy z plnění této výzvy, jak jsem ji přizpůsobila svým potřebám – maminka pracující 10 hodin denně s malým dítětem školního věku – a hlavně o své první výsledky.

Pokud to shrnu, jsem dost vyčerpaná... Neřeknu, že předtím byl můj život příliš snadný, ale když se rozhodnete si ho sama ještě více ztížit, je to i psychicky dost náročné. Tady je harmonogram, který jsem si zvolila pro sebe:

1. Vstávat v 6:00, o víkendech si dovoluji spát do 8:00.
2. Ranní trénink minimálně 30 minut.
3. Každý den ujít minimálně 10 000 kroků.
4. Jednou týdně plnohodnotný trénink v posilovně.
5. Vypít minimálně 2,5 – 3 litry vody.
6. Dodržovat správnou stravu, úplně jsem se vzdala přidaného cukru a soli.
7. Přečíst minimálně 10 stran knihy.
8. Pravidelně o tom informovat na svých sociálních sítích.

Ale tady jsou zase výsledky, kterých jsem dosáhla díky dodržování těchto pravidel po dobu 20 dnů. Stala jsem se

disciplinovanější a naučila se správně plánovat svůj den, i když stále ne vždy všechno stíhám. Přečetla jsem svou první knihu v životě a dokončuji druhou (nepočítám knihy s pohádkami). Začala jsem pít čistou vodu, dříve jsem pila jen sladké nápoje a kávu. A hlavně díky dodržování správné stravy a odmítnutí cukru jsem zhubla téměř 5 kg.

Nakonec jsem (i přes tu dřinu) velmi spokojená s výsledkem, který mám dnes, a neplánuji polevit. Věřím v sebe a v to, že dokážu dojít až do konce výzvy.

Ljuda

LEDEN 2025 S DONEM BOSKEM NA POBOČCE MĚSTO

První měsíc roku 2025 se i u nás na pobočce Město nesl v duchu oslav Dona Boska. Proto jsme si na pobočce připravili pro děti v průběhu celého měsíce v kroužcích různé aktivity, výzvy a soutěže, za které jsme děti odměňovali Boskáči. Boskáče jsou střediskové peníze, které se dají utratit jen u nás. Děti pak mohly ještě nějaké Boskáče získat, ale hlavně utratit na závěrečné akci „Dopoledne s Donem Boskem“.

Dopoledne s Donem Boskem se konalo 31. ledna v dopoledních hodinách, neboť děti měly pololetní prázdniny. Akce to byla skutečně veliká, protože vstupenku, která byla zdarma, si vyzvedlo bez mála 100 dětí. Na děti čekala spousta zajímavých aktivit, úkolů a soutěží. Pokud byli úspěšní, získali již zmiňované Boskáče, které mohli utratit v obchůdku Dona Boska. Také v průběhu soutěží získávali informace o Donu Boskovi, jeho životě, oratořích a o salesiánech, které si zapisovali do kvízu. Celý správně vyplněný kvíz byl také odměněn Boskáči.

Pokud se účastníkům nepodařilo úkol nebo soutěž splnit, získali alespoň hod kostkou, který je posouval na hracím poli. Na konci pole na ně také čekala odměna v podobě Boskáčů. Stanovišť se soutěžemi bylo deset, s tímto nám pomohli naši dobrovolníci ve středisku, kterým tímto také děkujeme, neboť i díky nim mohla akce proběhnout v plném rozsahu. Součástí akce byly také doprovodné programy jako malování omalovánky pro menší děti nebo vytváření komiksu Dona Boska pro větší děti. Po několika hodinách se začal obchůdek beznadějně vyprazdňovat a děti spokojeně odcházely s různými odměnami a sladkostmi.

Tímto jsme završili náš důležitý první měsíc roku 2025, ale už teď se těšíme na další velké akce, které nás s dětmi čekají, jako například karneval, den dětí a další. Tomáš Neoral

MLADÍ EXTERNISTÉ SE PŘEDSTAVUJÍ

OD TRÉNINKŮ KE KROUŽKŮM

Ahoj, v první řadě bych chtěl představit, jmenuji se Tobiáš a hlavní náplní mého každodenního života je ještě stále studium. Ve zbývajícím čase pracuji jako externista na Šumbarku. Se střediskem je můj život spojen už spoustu let, letos v září jich bude patnáct. Na začátku první třídy základní školy jsem nastoupil do kroužku Taekwondo, ale v té době jsem ještě nemohl tušit, že to v mém životě bude hrát takovou roli. Dlouhou dobu jsem zde docházel pouze jako klient střediska. Po několika letech vlastního trénování se mi naskytla první možnost výpomoci při vedení tréninků mladších dětí.

Postupně těchto možností přibývalo, a já jsem se snažil využít jich co nejvíce. V maturitním ročníku mi bylo nabídnuto pracovat ve středisku v oratoři. Nepotřeboval jsem ani moc času na rozmýšlení a nabídku jsem přijal. Z oratoře jsem se postupem času dostal i k vedení kroužků. Jelikož už jsem získal i oficiální trenérskou licenci,

tak se věnuji hlavně vedení tréninků Taekwonda na Šumbarku a nově i na základní škole v Sedlištích.

Jsem moc vděčný za všechny příležitosti, které mi pobyt ve středisku nabídl. Stále se zde učím novým věcem a získávám cenné zkušenosti, a to jak od zkušenějších pedagogů, tak od dětí.

Tobi

CHERRY FESTIVAL V PORTUGALSKU

Jmenuju se Alisa Bilyk a ve středisku Don Bosko pracuji jako externí pracovník. Vedu kroužky vaření na pobočce Město a Šumbark, protože je to můj velký koníček a zároveň jsem studentkou Hotelové školy v Havířově. Letos jsem byla vybrána na gastronomickou soutěž v Portugalsku. Na konci května se tam koná "Cherry Festival". Cílem této soutěže bylo splnit zadaný úkol co nejlépe. Naše škola dostala za úkol připravit studený předkrm, ve kterém musely být třešně. Na jeho přípravu jsme měli celkem 9 hodin. Čas utekl velmi rychle, ale my jsme to stihli. Jsem ráda, že jsem se mohla zúčastnit, protože všechny tyto zkušenosti můžu využít také na svých kroužcích vaření.

Tato vzpomínka zůstane navždy v mé paměti.

Alisa

HERNA PRO DĚTI NA ŠUMBARKU

Jmenuji se Elvira a pracuji v Don Bosku. Spolu s mou kolegyní Alisou máme hernu pro děti ve věku 7–15 let. Je to místo, kam mohou děti přijít, i když nemají žádné kroužky. Snažíme si zde pro ně připravovat zajímavé aktivity a program, který je by je bavil, aby nemusely trávit čas venku na ulici. V lednu jsme měli téma Squid Game, což je teď mezi dětmi a dospívajícími velmi populární seriál. S dětmi jsme hráli různé hry, které mohly znát z tohoto seriálu, a snažili jsme se ho co nejvíce napodobit. A musím říct, že se nám to povedlo – dětem se to moc líbilo!

Mám hernu moc ráda, protože nejsme omezeni tím, co budeme s dětmi dělat. Můžeme jít ven a postavit sněhuláka, nebo jen zůstat uvnitř a sledovat film během chladného večera. Doufám, že i nadále k nám budou děti chodit a budeme zažívat spoustu zábavy a dobrodružství.

Elvira

SHOW DANCE - NAŠE ODHODLÁNÍ

V letošním školním roce, jsme otevřeli nový, taneční zájmový útvar s názvem Show Dance. Je to taneční kroužek zaměřený na „výrazový“ tanec a tedy tanec, který představuje nějakou emoci, děj nebo příběh. Zaměřujeme se na přesnou techniku, jako propnuté špičky, správné držení těla a správný postoj.

Přihlásilo se hodně holek, které si v úvodních hodinách mohly vybrat - odhlasovat, kterým směrem se vydáme. Na výběr měly mezi pomalým scénickým tancem s vizí, čím si prochází holky v pubertě. A mezi rychlým tancem s nápaditým dějem donáškové služby sushi. Holky si vybraly druhou variantu a tedy rychlý, hbitý tanec. Aktuálně jsme za půlkou nácvičku choreografie a holky se moc těší, až to zvládnou zatančit celé, jelikož jde o náročnější tanec. Je tedy pro ně velkou výzvou.

Moc se těšíme, co nám tenhle školní rok ještě přinese. Třeba vystoupení ke Dni dětí ve středisku před spousty lidí? Uvidíme, každopádně jsme připravené a odhodlané.

Nikola

PŘÍBĚH DÍTĚTE ZE SÍDLIŠTĚ ŠUMBARK

Psal se rok 1994 a já slyšela, že je zde nějaká organizace, kde si děti hrají, ale musí se modlit, ať tam nechodím. Už jako malé dítě vím, že Bůh existuje, ale narodila jsem se do nevěřící rodiny. Přesto jako zvědavé dítě jsem šla prozkoumat v té době Radostný dům dětí. Byl to malý domeček, kde dívky měly své zázemí ve sklepních prostorech a chlapci v prvním a druhém patře domečku. Chodily tam různé děti z různého prostředí, byly tam hodné tety a vedoucí, kteří se nám věnovali a nabízeli nám různé aktivity, abychom nemuseli být venku. Nikdo nás nenutil se modlit, ale bylo to téma, na které jsme mohli mluvit a prozkoumávat jej, jelikož to bylo v různých hornických rodinách tabu.

V Radostném domě dětí se mi zalíbilo, a tak jsem doma nic neřekla a chodila tam dál. Časem se to rozkřiklo, že je zde nějaká „sekta“ ať se tam děti neposílají, jelikož se musí modlit, a kdo ví, co tam dětem hrozí, ale nebyla to pravda. Musela jsem doma oponovat a přiznat se, že už jsem tam byla a nic zlého se tam nekoná. Vysvětlovala jsem, že si tam jen hrajeme a pracují tam lidé, kteří sice věří v Boha, ale nic nám nevnucují. Můj otec věřil, že je něco mezi nebem a zemí, tak mi umožnil tam chodit. Časem jelikož jsem měla svou první mladší sestru, a musela jsem ji hlídat, tak jsem se tetiček zeptala, zda ji mohu brávat s sebou. Tetičky byly velmi vstřícné. Řekly mi ano, můžeš si vzít sestřičku sebou, ale musíš si ji hlídat, protože je ještě malá. Měla jsem obrovskou radost, že nemusím být venku, i moje sestřička si našla zábavu. Léta šla dál a měla jsem další sestry, tak jsme do domečku nakonec chodily čtyři. Někdy to byla pro mě záchrana a druhý domov, jelikož doma to vůbec nebylo jednoduché. Byla na mě kladená velká zodpovědnost, starat se o tři malé sestry a to se vším všudy. Maminka občas pila alkohol, taťka byl na šachtě jako horník, doma byly konflikty. Domeček bylo místo bezpečí, klidu. Jako dítě jsem byla svědkem a mohla nahlížet do mnoha sociálně patologických jevů jiných rodin, kam maminka chodila řešit své problémy alkoholem, často se setkávala s různými těžkostmi, ponižováním, nebezpečím, ale co mě drželo, byla zodpovědnost vůči mým sestřím, abych je ušetřila toho, co

jsem musela prožívat já a snažila jsem se jako dítě své mladší sestry chránit, co to šlo. Bylo by to na celou knihu.

V Don Bosku jsem našla „druhý“ domov, útočiště, kde nikdo nikoho neponižoval, tety, které ochotně naslouchaly, pozitivní zážitky, které mi pomáhaly život zpříjemnit. Mohla jsem se bavit o Bohu bez toho, aby se na mě někdo díval přes prsty. Časem jsme jako děti ze Šumbarku přesvědčili své rodiče o tom, že Don Bosko není sekta, ale místo pro děti, kde si může hrát s kamarády, a rodiče se to naučili časem respektovat. Když nás chtěli nejvíce potrestat, tak jsme dostali zákaz do střediska Don Boska a to byl pro nás asi největší trest.

Čas šel dál. Když mi bylo přibližně třináct let, začala jsem tetám jen tak pomáhat, cítila jsem, že je to správné. Někdy jsem vymýšlela aktivity, jelikož jsem chtěla děti zabavit i své sestry. Tety mě podporovaly a dělaly si „srandu“, že v Don Bosku jednou budu pracovat. Myšlenka se mi zalíbila. Vždy večer jsem prosila Boha o to, abych mohla v Don Bosku pracovat. Říkala jsem Pánu, že to nechám na něm, ale že bych si to opravdu moc přála. Jakmile umřel starý pan ředitel Ing. Jindřich Honěk starší, tak jsem si říkala, že Bosko, již nebude jako dřív a jeden celý rok jsem nechodila do Boska. Držel mě smutek, že místo, které mi pomohlo přečkat náročné dětství, není již jako dřív bez toho, abych se sama přesvědčila. O velkých prázdninách v roce 2006 jsem se vrátila do Boska zpět, abych prozkoumala, jak to tam vypadá a co je tam nového. Potkala jsem pana ředitele Ing. Mgr. Jindřicha Hoňka mladšího a nabídla mu pomoc s přípravou střediska na nový školní rok. Sdělila jsem mu svůj příběh, že jsem středisko navštěvovala od dítěte, a jen bych ráda pomáhala bez jakéhokoliv nároku. Přijal mě s otevřenou náručí, zapojil mě do práce. V září 2006 se otevřel zájmový kroužek Taekwondo, tak se mi splnil sen z dětství a začala jsem cvičit. Postupně vést tréninky a časem jsem si při studiu měla možnost vydělat nějakou korunu na své studium a pro své sestry. Vše, co jsem si při studiu vydělala, tak jsem investovala do svého vzdělání, pomáhala jsem doma finančně a nikdy jsem si sama nic nekoupila. Platila jsem si knížky do školy, jízdné do Ostravy na vyšší odbornou školu – kde jsem se přihlásila na sociální práci. Pochopila jsem, že sociální práci nechci dělat, tak jsem uvažovala, na začátku druháku, že půjdu někam do

práce. Ale opět jsem cítila bolest, že pokud půjdu do práce, tak budu zase muset Dona Boska opustit. Sdělila jsem panu řediteli, že od ledna 2009 už asi semnou nemůže počítat na trénincích, jelikož budu muset jít do nějaké práce, a i když mě to moc bolí, budu muset v Don Bosku jako externista skončit. Pán měl asi jiný plán. Pan ředitel mě chytil za ramena, podíval se mi do očí a řekl, pokud chceš, můžeš k 1. 1. 2009 nastoupit do práce. Nevěřila jsem vlastním uším. To myslíte vážně? Odpověď zněla: ano, máš čas přemýšlet, ale dej mi vědět do vánoc. Byla jsem jak na trní. Měla jsem strach, cítila vděčnost, promítala jsem si v hlavě mnoho myšlenek. Pak jsem si vzpomněla na tety, které, když mi bylo 13, říkaly, jednou tady budeš pracovat. Uběhl jeden týden, a tak jsem panu řediteli po jednom tréninku řekla, že tady budu ráda pracovat.

V lednu 1. 1. 2009 jsem nastoupila na HPP jako pedagog volného času. Za těch mnoho let jsem potkala mnoho dětí, které jsem mohla pozitivně ovlivnit, absolvovala jsem s dětmi mnoho kroužků, táborů, víkendovek apod... moc pozitivních chvil naplňovalo můj život a stále naplňuje. Ale jako pravé Boží dílo nese sebou těžkosti, i já si prošla také mnohými těžkostmi. Je neskutečné, jak naše středisko, prochází vším čím Don Bosko a to téměř do puntíku, skoro jako podle filmu o Donu Boskovi. Jsou lidé, co nás mají rádi a jsou vděční za naši práci pro mladé, a najdou se i takoví, co chtějí škodit, pomlouvají a dělají vše proto, aby dílu uškodili. Každopádně po všech těch letech a zkušenostech jsem stále více, přesvědčená, že se jedná o Boží dílo. Jsem vděčná za cestu, kterou kráčím s Donem Boskem byt' v jiné době než žil on.

Díky otci Karlovi, který nás měl rád a v té době působil na faře na Šumbarku a doprovázel mě na duchovní cestě, jsem byla 25. 11. 2010 pokřtěna. Mou patronkou je maminka Markéta, maminka Dona Boska. Silná a moudrá žena, která se v oratoři starala na staré roky o chlapce a pomáhala Donu Boskovi s jeho dílem.

Dnes po letech hodnotím, že se nic nezměnilo, snažíme se skrze aktivity, kroužky, dostat k mladým duším a pomoci jim zvládat jejich těžkosti, nabídnout jim místo, kde se mohou cítit bezpečně, kde mají možnost stát se lepšími lidmi, jelikož prostředí a podmínky ve kterých vyrůstají, nejsou mnohdy pozitivní. A kdo má dar víry nemusí se bát zeptat, popovídat si, jsem dětem vždy k dispozici. Určitě nenutíme děti k modlitbě, jelikož respektujeme jejich svobodnou vůli. Víra někdy musí dozrát. Ale působíme láskou k dětem, která mění jejich srdce. Tak jako Don Bosko změnil srdce mé. Mám co vrátet.

Přeji všem našim příznivcům mnoho dobrého.

To byl jen malinký kousíček z mého života.

Doxyy

OSLAVA DON BOSKA NA MAJÁKU

Ve čtvrtek 30.1. dostaly děti ve škole vysvědčení a odpoledne už spěchaly do Majáku, kde jsme s předstihem oslavili svátek Dona Boska. Nejprve zde proběhla tradiční čtvrteční písnička a modlitba na úvod. Po ní následovalo krátké povídání, ve kterém se děti dověděly některé zajímavé i podstatné informace o životě Dona Boska a jeho díle pro děti a mládež. Poté proběhlo vícero aktivit zaměřených na osobu Dona Boska. Jednak to bylo vyřezávání a výroba obrázku s fotografií Dona Boska a také vybarvování omalovánky s Donem Boskem. Dále byl pro kluky v tělocvičně uspořádán fotbalový zápas o pohár Dona Boska, zatímco holky v Majáku soutěžily na tanečních podložkách. O příjemný závěr tohoto dne se postarala kapela se svým vystoupením v prostorách Majáku.

Bobr

JAK JSEM STUDIOVAL TRENÉRSKOU I. TŘÍDU

Studium nejvyšší trenérské třídy na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy bylo pro mě nejen profesní výzvou, ale i osobním dobrodružstvím, které mi přineslo nejen nové znalosti, ale také hlubší porozumění sportu a lidskému tělu. Mým cílem nebylo pouze se stát trenérem, ale také se stát lepším lídrem, který dokáže inspirovat, motivovat a vést sportovce k jejich lepším výkonům. Cesta k úspěšnému dosažení tohoto cíle byla plná náročných momentů i nezapomenutelných zážitků se studijní skupinou po celé dva roky studia.

Studium trenérské třídy jsem začal s velkými očekáváními, ale také určitou dávkou obav. Nevěděl jsem, co všechno mě čeká, a jestli budu schopný všechno zvládnout zejména náročné předměty, jako byla například anatomie. Když jsem poprvé vstoupil do učebny, byl jsem obklopen zkušenými trenéry z různých druhů sportovních disciplín. To se nakonec ukázalo jako velice přínosné. Zejména pak při diskuzi s trenéry různých specializací s vedením konkrétních sportovních činností, ale i o správném nastavení sportovní struktury v oddíle, efektivní komunikaci, motivaci a dlouhodobém rozvoji sportovce.

První přednášky mě přesvědčily o tom, jak široký a komplexní svět trenérství je. Učil jsem se o biologických základech sportovního výkonu, anatomii a fyziologii těla, metodice trénování, psychologii sportovců, ale i o etice, komunikaci a financování. Každá z těchto oblastí mi ukázala, jak důležitá je rovnováha mezi teorií a praxí a jak ji navzájem propojovat.

Studium trenérské třídy mi přineslo nejen odborné dovednosti, ale také osobní růst. Během studia jsem měl příležitost seznámit se s mnoha lidmi, kteří sdíleli stejnou vášeň pro sport, ale měli různé názory a zkušenosti. To mě obohatilo a pomohlo mi rozvíjet širší pohled na svět trenérství, jaké zodpovědnosti jsou s tím spojené a jak důležité je mít komplexní pohled na sport a trénink. Přesvědčil jsem se, že být trenérem znamená být nejen odborníkem, ale i motivátorem, psychologem, lídrem a učitelem.

Mnohokrát jsem se ocitl v situacích, kdy jsem musel překonat své meze a vyjít ze své komfortní zóny zejména pravidelným dojížděním do Prahy a učením se ve chvílích, kdy jsem tento čas mohl věnovat rodině. V těchto momentech jsem si uvědomil, jak důležité je mít pevnou vůli a odhodlání.

Pavel

STRENNA 2025 – HESLO RODINY DON BOSKA

Už od dob Dona Boska dostává salesiánská rodina Strennu. Je to motto, které nás provází daným rokem. Strenna 2025 – Ukotvení v naději, poutníci s mladými lidmi – nás má doprovodit na cestě ke dvěma důležitým výročím.

Tím prvním je Jubilejní rok 2025, který vyhlásil papež František bulou „Spes non confundit“, „naděje neklame“ (Řím 5,5). „Často se setkáváme s lidmi, kteří jsou skleslí, kteří do budoucnosti hledí skepticky a pesimisticky, jako kdyby jim nic nemohlo přinést štěstí. Kéž je Svatý rok pro všechny příležitosti k oživení naděje,“ píše Svatý otec. Druhým výročím je 150 let od vyslání první salesiánské misijní výpravy. V roce 1875 se vydalo deset salesiánů v čele s Janem Cagliem na plavbu přes oceán a od té doby se salesiánská rodina rozrostla doslova kolem celého světa.

„Toto všechno nás vedlo k myšlence, že jádrem Strenny 2025 musí být naděje a cesta, po které jdeme s mladými,“ napsal don Ángel F. Artime. Motto zvolil spolu s generálním vikářem P. Stefanem Martogliem, kterému v létě předal vedení kongregace salesiánů. Ten napsal komentář, kterým je Strenna tradičně doprovázena. Při slavnostním představení komentáře a videa ke Strenně 2025 řekl: „Je třeba uvažovat o dvojím pohybu naděje, nejprve Boha směrem k nám a pak nás směrem k Bohu, protože často se vydáváme opačnou cestou, stavíme se do středu: ‚Věřím, nevěřím...‘ Ale zpráva Jubilea je, že Bůh ve vás věří, Bůh ve vás doufá, Bůh doufá v lidstvo!“

Slovy: „Bůh mu dal moudrost a prozíravost a srdce velké jako mořské pobřeží“ začíná vstupní antifona při mši svaté ze slavnosti svatého Jana Boska. V liturgii slavnosti je čtení z listu Filipánům 4,4–9. Stěžejní zde je: „Dělejte nadále to, co jste ode mne slyšeli a na mně viděli“. A navazuje Matoušovo evangelium 18,1–6.10 s výzvou: „Kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá.“

Chceme-li více poznat Don Boska, je nutná znalost jeho života. Číst a promýšlet jeho životopisy, meditovat, modlit se o jeho ducha. Známé jsou u nás psané životopisy od Albertiho, Teresia Bosca, Štěchové, dále filmové verze i zvukové nahrávky životopisu od slovenských salesiánů. V poslední době vydaný a nově revidovaný 3 svazkový životopis napsaný P. Oldřichem Medem SDB, který čerpal přímo z několika svazků životopisných pamětí Memorie Biografie. Nemůžeme také zapomenout na životopis napsaný samotným Don Boskem : „Můj život pro mladé.“ (v originále nazvaný Paměti oratoře)

Zde předmluva k této knize od Terisio Bosco:

Don Bosko ve svých padesáti osmi letech začal na příkaz papeže Pia IX. psát dějiny prvních čtyřiceti let svého života. Tři objemné, rukou psané sešity nebyly podle výslovné vůle Dona Boska zveřejněny. Po sedmdesát tří let zůstaly v salesiánském archivu. Teprve roku 1946 z nich připravil Eugenio Ceria, jeden ze životopisců Dona Boska, vydání určené pouze salesiánským domům.

Dnes je tento vzácný text v celé své šíři zpřístupněn všem. Úpravou prošel pouze jazyk (lidová italština 19. století byla přepsána do dnešní podoby), abychom se Všichni bez obtíží mohli setkat s autentickým Donem Boskem, nikým nerozmělněným a „necenzurovaným“.

Znepokojující podmínky mladých dělníků v Turíně, dramatický boj proti kněžím V roce 1848, Don Boskovy vzrušující sny a proroctví, začátky první oratoře, tvrdá střetnutí s protestanty, to vše je z první ruky zaznamenáno ve vzácném dokumentu tohoto svědka a proroka, který se v oněch letech stal otcem a zakladatelem salesiánské rodiny.

A samotný Don Bosko zde píše: Drazí synové, až budete číst tyto paměti a já zde už nebudu, vzpomínejte na mě jako na tatínka, který vás měl rád a který vám zanechal tyto stránky na znamení své lásky. A při této vzpomínce se pomodlete za klid mé duše.

Strenna 2025

OZVĚNY Z ORATOŘE

HAŠKOVA 1475/1, HAVÍŘOV-MĚSTO, TEL. 596 810 145, VYŠLO: 11.2.2025